

[Finansministeren.]

der her stilles til Finansloven. Og² det vil da vise sig, at al den Sparsommelighed, som man ellers raader til fra den Side, ingen-ting betyder i Realiteten.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt har været en af dem, der stillede de største Krav, men det hænger vel sammen med, at det ærede Medlem, som han ogsaa sagde, ikke havde nogen Interesse for, om den ene eller den anden Paragraf paa Finansloven balancerede. Jeg maa sige, at jeg er stadig uenig med det ærede Medlem, Jeg ønsker, der skal være en saa god Balance som muligt paa Finansloven, men den opnaas ikke paa den Maade, at det ærede Medlem og mange andre ærede Medlemmer af Venstre her staar op og fremsætter Krav, der vil bevirke, at Balancen, hvis den var strøget, som man kan tænke sig, den bliver, fuldstændig sprænges. En saadan Opgørelse over, hvad der er forlangt, vil maaske mest forbygge selve de Medlemmer af Venstrepartiet, der har fremsat disse Krav, i alt Fald de Medlemmer, der endnu har bevaret nogen økonomisk Sans. Jeg maa altsaa hævde, at jeg tror ikke, det er muligt for Rigsdagen at imødekomme de Millionkrav, der stilles fra Venstres Medlemmer om nye Bevillinger paa Finansloven. Det vilde efter min Mening være alt for farligt, og det vilde forhindre Muligheden af at komme nogenlunde økonomisk heldigt igennem dette Finansaar, naar Regnskabet en Gang skal aflægges.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har spurgt, om jeg agtede i denne Rigsdagssamling at fremsætte Forslag til en ny Presselov. Jeg kan ikke herpaa give noget bestemt Svar. Mine Overvejelser har ikke samlet sig stærkt om dette Spørgsmaal i den forløbne Sommer. Jeg har været stærkt optaget af de Ændringer i Retsplejeloven, som jeg snart skal have den Ære at forelægge for det høje Ting. Der har heller ikke været nogen øjeblikkelig Be- givenhed, der har gjort det velbegrundet, at Initiativet skulde skarpes stærkt i Hen- seende til en Presselov. Alt er gaaet roligt med Hensyn til Pressens Forhold. Jeg maa derfor stille mig henholdende.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtalte sig om Biografteatervæsenet og om det heldige i, at der kunde oparbejdes en dansk Filmsindustri. Det var jo ogsaa meget godt, men dette og andre Filmsspørgs- maal, som det ærede Medlem rejste, maa nu overvejes i den Kommission, der er nedsat.

Jeg har nu kun tilbage at give et Svar

paa en Tale, som det ærede Medlem Fru In- ger Gautier Schmit holdt i Aftes. Jeg maa for at blive ret forstaaet paa dette Punkt gøre opmærksom paa, at det, man tidligere spurgte om, var, hvorvidt Nævningerne kunde straffes eller havde begaaet Mened, naar de ikke dømte i Overensstemmelse med den strengt juridiske Opfattelse. Det er det, jeg har svaret paa, og jeg har gjort op- mærksom paa, at Sagerne ofte var mere ind- viklede, end det saa ud, naar man læste et kort Avisreferat. Nu vender det ærede Med- lem sig mod Nævningeinstitutionen som saadan, i alt Fald mod Nævningernes For- hold til Sager angaaende Barnemord og Fo- sterfordrivelse. Jeg skal hertil sige, at Næv- ningeinstitutionen har den svage Side, at Næv- ningerne ikke deltager i Strafudmaalingen. Det kan medføre en Slags Samvittigheds- konflikt, især i Sager angaaende Barne- mord og Fosterfordrivelse, hvor den sigtede ofte er yderst medynkvækkende. Derfor skal jeg om faa Dage have den Fornøjelse at fremsætte et Retsplejeforslag, hvori det foreslaas, at der skal være nye Regler for, hvilke Sager der skal gaa til Nævningeting, og hvilke der ikke skal. Det er ikke Menin- gen at indskrænke Nævningeinstitutionens Omfang eller Mængden af de Sager, der hen- vises dertil, men der maa nødvendigvis gøres visse Ændringer, fordi et af de Spørgs- maal, der er afgørende for, hvorvidt en Sag skal blive en Nævningesag eller ikke, er, om den paagældende Forbrydelse kunde paa- drage den, der har begaaet den, Strafarbejde efter Loven af 1866. Men Strafarbejde er en Straffart, der ikke er overført til den nye Straffelov. Derfor maa der lægges andre Synspunkter til Grund. Nu vil det sikkert glæde det ærede Medlem, at efter det For- slag, som jeg vil fremsætte, vil hverken Barnemordssager eller Sager angaaende Fo- sterfordrivelse gaa til Nævningeting, men komme for Doms mænd. Hvad enten man nu er mere eller mindre begejstret for Næv- ningevæsenet, og det maa jo være klart for mig, at det ærede Medlem ikke er begejstret for Nævningerne, er det en given Ting, at ifølge Grundloven blev der lovet det danske Folk Nævninger allerede i 1849, og i Hen- hold dertil blev de indført i 1916 og traadte ud i Livet 1919, altsaa først 70 Aar efter, at Løftet var givet det danske Folk. Der har altsaa været Tid nok til at overveje, om vi virkelig vilde indfri dette Løfte eller ej. Det er efter moden Overvejelse, vi har ind- ført Nævningeinstitutionen, og vi kan ikke, selv om vi vilde det, som i Tyskland gaa helt bort fra Nævningeinstitutionen og helt over